mus nöid Peipa, tedda holega tagga aias. Raud-wemmal parramas käes, misga pöggenejad ähwardas, istus temma märatuma kukke selgas, ja jöudis parrajast pelgja kannule. Se wiskas, walgid jummalaid appi hüdes, höbbe kammi omma selja tahha. Silma pilgul wennis kamm wälja, wolajaks jöeks, mis mitto pennikormat pikk, wägga lai ja süggaw olli. Wanna ask pörnitses tullises wihhas omma wangi ülle, kes teine pool jögge kerge jallaga eddasi ruttas, tedda kaugelle mahha jättes. Tükki aea pärrast agga leidis pahharät jöes ühhe kohha, kust jalgse läbbi sai, ja kargas ueste kannule. Nüüd paiskas Rannapura arja selja tahha wasto maad, ja wata: igga arjas sirgus ülles surels puuks, nenda et paks lane-mets neid mölle-maid ühhest ärra lahhutas. Läbbi metsa ei sanud nöidki ratsuti omma pörgulisse turja peal söites, waid piddi terwe pääw otsani aiama, enne kui ümmer sai.

Kaks ööd ja üks pääw olli willets pöggeneja ilma heineta ja ilma unneta eddasi jöudnud, nüüd olli jalg wässind ja wöim löppe korral. Mis imme, et teisel päwal pärrast lõunat kurri waenlane jälle kallale kippus. Rannapura wiskas nüüd-öuna omma tahha. Ön kerkis ülles raud kiwwi mäeks, ni körge, et ärra innimenne usalda ülle ronnida. Üks kitsas teradda, köwweretti, senna ja tänna pöigiti, otsekui olleks maddu logates tedda

rajanud, juhhatas kül ülle mäe, agga enne kui Peipa sealt sure waewaga ülle sai, kippus jälle lõuna kätte. Seddamaid ei jöudnud waene printses mitte laugele; sest wässimus olli tedda tükliks aeaks maggama uinutand. Ülles ärgates tundis temma ennast kül tuggewam, agga hädda olli ka jälle märatumaks kaswand. Nöid olli nüüd kolmandama päwa öhtul nenda jälle lähhedalle jöudnud, et Rannapura, kui jo issa maea enalt nähha olli, ennam kuhhugi ei wöind pöggeneda. Nüüd ta olli lölsus. Mis sa tahhad tehha! Ennäh tulli mele, et neljas assi weel järrele jänud, selja tahha wissata. Linna sai mahha pillutud. Se akkas kohhisema ja purjes laiale sureks järweks, kelle laened walges wahtus Peipa ümmer kurjaste möllasid. Kange torm peksis wet ja wahtu nöiale wasto silmi; ei aidand ennam ta pöhjatu tiggedus, ei ka pörgulinne kuk, temma rats hobbone, kellel ka wiimne hädda käes olli. Kül ta sirrutas tiwa ja kaela, nok laiale lahti; kül ta nurjatu rabbeles, wee seest wälja sada, agga kuhho ta peäsis! ärra ta öelus könges sellegi pärrast. Peipa wandus kurja sure kissaga, keik pahharättid appi hüdes, — ei need mustad wöind parrata: wannamoor waus hulgudes pöhja. Seal ta nüüd mässab ärrarätimatta wallo sees, ahhelattega kalju külge kinni köidetud. Augi kallad ja teised hirmsad süggawusse ellajad närriwad tedda ja piinawad tedda löpmata. Temma